

[Indenrigsministeren.]

Det ærede medlem hr. Bjerre rettede henstilling til mig om at medvirke til, at denne ekstraordinære lovgivning snart kunne opføre. Jeg har ingen ønsker om, at denne lovgivning skal eksistere længere end højst nødvendigt, men vi ved allesammen, at der, medens tyskerne havde besat landet, blev lavet en hel del befæstningsanlæg, anlagt flyvepladser og foretaget mange andre forskellige militære foranstaltninger af tyskerne, men for den danske stats penge. At sløje disse anlæg og give ejendommene tilbage, hvad enten det drejer sig om skødeklausejendomme eller lejede ejendomme, koster mange penge, og hvis man senere finder ud af, at der under den kommende forsvarsordning skal bruges lignende anlæg, skal vi til at beslaglægge ejendomme igen og begynde at bygge det samme op påny, som man nu vil fjerne. Derfor synes jeg, at det ville være uforvarsomt at fjerne det nu. Så længe der er usikkerhed om, i hvilken udstrækning disse flyvepladser og befæstningsanlæg skal indgå som led i den nye forsvarsordning, mener jeg, det er rimeligt at se tiden lidt an. Jeg beklager, at det radikale venstre ikke kan medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om forlængelse af den midlertidige værnepligtslovgivning.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3615; fremsættelsen findes i tidenden sp. 192).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Henry Hansen: Også dette lovforslag, der drejer sig om forlængelse af den midlertidige værnepligtslovgivning, skal jeg på mit partis vegne anbefale.

Den midlertidige lovgivning omhandler tre forhold: for det første ophævelsen af de værnepligtiges ret til uden nærmere begrundelse at begære udsættelse med at møde på session. Ophævelsen af denne ret er dog ikke mere kategorisk, end at indenrigsministeren kan tilstå udsættelse, hvor forholdene måtte tale derfor. For det andet,

at de værnepligtige, der skal møde på den nærmest forestående session, ikke uden ministerens tilladelse kan rejse ud af landet. Det er min opfattelse, at disse to bestemmelser er blevet administreret lempeligt, idet der er givet henholdsvis udsættelse og udrejsetilladelse, hvor rimelige grunde har talt derfor. Retten for de udkrevne værnepligtige til efter ansøgning at få udsættelse med indkaldelse har den midlertidige lov jo ikke pillet ved. For det tredje giver loven ministeren bemyndigelse til at udskyde tidspunktet for de værnepligtiges optagelse i lægdsrullen.

Af ministerens fremsættelsestale fremgik det klart, at de forhold, der gav anledning til lovens vedtagelse i 1945, stadig er tilstede, og at det derfor er nødvendigt at forlænge den. Jeg forstod af ministerens bemærkninger om det udvalg, der arbejder med en revision af værnepligtslovgivningen, at dette udvalg regner med, at flere af den midlertidige lovgivnings bestemmelser vil blive foreslået optaget i den kommende nye lov. Jeg ved ikke, hvilke bestemmelser der kan være tale om, men jeg kunne tænke mig, at det f. eks. vil dreje sig om forhøjelse af alderen for tilmelding til lægdsrullen, hvad jeg vil anse for at være en god ændring. Når de unge normalt efter den ordning, vi nu har, møder på session i tyveårsalderen, må det være tidsnok, at de tilmelder sig lægdsrullen i nittenårsalderen. Tilmeldingen skal efter den gældende lov ske i det år, de fylder 17 år. Hvis man går over til den højere tilmeldingsalder, vil det bl. a. spare både de unge og myndighederne for meget besvær med til- og framelding ved flytninger, og der kan vel også være andre forhold, som spiller ind.

Vi erkender altså nødvendigheden af, at denne midlertidige lovgivning forlænges, og jeg skal anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling her i tinget.

Bjerre: Da mit partis sædvanlige ordfører i denne art sager er forhindret i at være tilstede, skal jeg på partiets vegne fremsætte nogle bemærkninger.

Denne lov er jo som den foregående en ventelov, en lov, der venter på, hvorledes vort endelige militærvæsen skal være, og indtil det er klarlagt, er det vel nok nødvendigt, at vi har disse overgangsregler, som indførtes i 1945.

Hvad angår praktiseringen af bestemmelserne om udsættelse og udrejsetilladelse, må jeg sige, at jeg har i min praksis ikke mærket, at der var grund til klage.

Hvad angår bestemmelsen om, at tids-